

COLUMN 7 - ALLES KLAR!

Straubing - Sankt Peterfriedhof

Dodendans

De trouwe deelnemers aan onze reizen weten dat ik geregeld een column/anecdote voorlees in de bus over wat we zoal meemaken bij het voorbereiden van de betreffende reis.

Onze allereerste reis leidde naar Wenen, de reis van vorig jaar was een gedeeltelijke herhaling ervan. In mijn vorige column heb ik jullie verteld, waarom wij liever geen gidsen willen, maar niet altijd gaat alles zoals je het je voorstelt. Zelfs niet als je tussen de eerste en de zevende reis al veel ervaring hebt opgedaan. Over beide reizen gaat onderstaande column:

Op zondag tegen zessen arriveerden Rindert en ik die voorbereidingsdag (voor de reis naar Wenen van vorig jaar dus) in Straubing, op het Sankt Peterfriedhof.

De Kapel met de Dodendans waar we op de 1^e reis gewoon naar binnen konden, bleek nu afdoende afgegrensd met een degelijk hekwerk. Dát viel tegen.

Want het zal niet de bedoeling zijn dat we onze deelnemers aan de reis gaan vragen erover heen te klimmen. Die zondagavond viel er weinig meer te informeren, maar later -vanuit Nederland- werden we wijzer wat betreft de reden ervan. Vandalisme.

En er hielp geen lieve moedertje aan: als je voortaan naar binnen wilt, moet je -behalve de rekening- ook *de gids* voor lief nemen.

Dát viel tegen.

Maar we hebben gezegd: rekening oké; gids: ook oké, maar alleen *met de sleutel het hek opendoen, maar niet de mond. Die s.v.p. dicht houden.* Behalve als de Terebinthers vragen gaan stellen, dan mag-ie éventjes open.

En we waren erg benieuwd hoe dat zou gaan ... en dát viel niet mee. Wij hadden de gids voor één uurtje ingehuurd, want dat moest immers voldoende zijn om het hek open-en-dicht te doen en misschien een enkele vraag te beantwoorden ... Elk volgend half uur moesten we bijbetalen à raison van € 30,00. En dat was natuurlijk niet ingecalculeerd in de reissom. En zóveel zouden onze reisgasten toch ook weer niet te vragen hebben, toch ...?

Meteen de eerste paar minuten wisten we al dat het wederom 'fout' zou gaan met de gids. Het hek naar de Dodendanskapel ging pas open nadàt de gids (overigens een bijzonder aardige en deskundige dame) haar mond sloot en dat was zéker minstens een kwartier à twintig minuten later. Daarna de rondgang over de begraafplaats (met uitgebreide uitleg) en een bezoek aan de tweede kapel (met uitgebreide uitleg)... Rindert en ik zagen de rekening in gedachten al oplopen.

Nu is het wel en wee en het geluk van onze reizigers absoluut prioriteit nummer 1 voor ons en de meesten mensen leken de uitleg (in het Nederlands, jawel!) van de gids te waarderen, dus dat leek deze keer niet echt het probleem. Tot onze verbazing en opluchting bleef de rekening voor de geleverde meer-tijd achterwege. Dus dàt viel niét tegen.

De allereerste reis die wij (naar Wenen) organiseerden, ons broddellapje zagezegd, hebben we voorbereid samen met Wim Vlaanderen en toen hadden we al een andere uitdrukking geleerd voor dingen die tegenvielen, namelijk: "alles klar!".

Komen we tijdens die eerste voorbereidingsreis -in 1997- gedrieën in Straubing aan. Het restaurant van het hotel was gesloten, op speurtocht naar eten komen we terecht bij de Biergarten ArcoBräu. Men spreekt er enigszins Duits, net als wij. De ober, een Tsjech of zo (of misschien praatte hij alleen maar plat) heeft als stopwoordje: "alles klar", ofwel: "alles duidelijk". Wij gebruiken dat stopwoordje sindsdien geregeld, vooral voor situaties, waarbij we op onze klompen kunnen aanvoelen dat het gaat tegenvallen of mis gaat lopen.

We willen wel zo'n krakelingbroodje proeven, zo'n Bretzel, alleen maar om te proeven, want we hebben een bord vol lekker eten voor onze neus en die krakelkrenge zijn zo zout als de pieten. We bestellen er ééntje dus.

"Alles klar" zegt de ober en brengt ons er drie mandjes vol van. Hoeveelheid voor drie hongerige personen.

Nou ja, kan gebeuren. Toch? Kan ook aan ons Duits liggen. Nietwaar?

Hebben we lekker de buik vol, vooral Rindert en ik, want Wim eet vegetarisch en dat is meestal wat aan de karige kant. Al die sla schiet ook niet zo op. En die krakelkrenge zijn al weer mee teruggenomen. Wim heeft dus nog wel een gaatje voor een kleine portie kaas toe.

"Ober, één portie kaas".

"Alles klar", zegt de vent, en zelfs dàn nog geloven we hem.

Als we even later alledrié tegen een eigen bord vol kaas zitten aan te kijken, wordt vanaf dat moment voor ons het "alles klar" synoniem voor: "daar ben je mooi klaar mee".

Als we de kaas zoveel mogelijk hebben weggewerkt, vragen we de man of het mogelijk is om over enkele maanden met een bus vol mensen hier te eten. Want tenslotte is het eten wel lekker en de entourage onder de kastanjabomen heel gezellig.

"Aber natürlich, kein Problem, alles klar", zegt de man weer.

Wij denken al: "ò - óóóh ..." maar dan bewijst hij nogmaals dat hij goed tot *drie* kan tellen, en dat is maar goed ook, want hij brengt ons -gelukkig- *drie* borreltjes, vooruitlopend op de klandizie.

Toch was hem toen ook nog niet "alles klar". Want toen we een paar maanden later de reservering wilden bevestigen, bleek de zaak failliet.

"Alles klar" zeiden we tegen elkaar ... en gingen op zoek naar een andere eetplek voor de groep.